

Het Geluk

Het duister kwam en ging verloren
De kracht van het licht drong er op in
Iets nieuws, iets moois, werd weer geboren
In hoop dat het bleef, en niet meer ging,

En al het goede kwam tot leven
In ontzag'lijk rijke overdaad,
Niets gezaaid en toch te oogsten:
Door liefde alleen daartoe in staat.

Tè nieuwsgierig, wou ik alles weten
Waaruit dat moois tevoorschijn kwam,
Maar het licht werd sterk en te verblindend:
'k Trok m'n ogen schielijk uit die vlam.

Toen vond ik het water, dat me noodde
En op de bodem zag ik het geluk,
Mijn muntstuk zonk er rakelings bij neder
En ik dronk me dronken met mijn blik.

Want raak het niet, dan valt het uit elkander:
Het is teer als 'n zeepbel die slechts zweeft
En niet duldt het lichtste stofje.
'k Ben bang dat m'n adem trilt of beeft.

Het Geluk is lotsverbonden met 't leven,
Maar je houdt het vast of raakt het kwijt:
Een van beide, het is niet om het even;
Het is kruis of munt, 'n gooi in tijd!

Okt. '61. L. Kluijtmans-Timmermans.